

Какво им е на тези хора? Никога няма да свикна с навика им да ти говорят, без да те гледат в очите, да се озъртат непрекъснато, за да одумат някого. Надничат над главата и през рамото ти, докато се опитваш да водиш съдържателен или не толкова съдържателен разговор с тях; поведението им е някакъв особен вид изтезание, водещо до лудост, изобретено от жителите на Лос Анжелис. Питам се дали този синдром на протегнатата шия е характерен само за местните обитатели или повсеместен. Може би причината е в мен, в неспособността ми да задържа интереса на събеседника. Каквато и да е причината, отново ми напомня защо не исках да изляза тази вечер. Хващам ръката на приятелката си:

- Превъртяла ли съм или всички мъже тук са пълни тъпанари?

Тя ми подава още един коктейл:

- Причината не е в теб. Пийни да се подкрепиш.

Слава Богу, че имам верни приятели.

Пробиваме си път сред множеството, отново зървам Джордж Клуни. Разговаря с неколцина души, сред които е и новият ми шеф Дейвид.

МАМКА МУ! Забелязал е, че го зяпам. Божичко, колко ли време съм се взирала в него, докато в главата ми се въртяха похотливи мисли? Сигурно ме смята за една от досадниците, дето се лепят по него като мухи на мед.

Вместо да ми се усмихне, той ме поглежда изпитателно - май се страхува от мен.

Някак си трябва да се измъкна от неловкото положение - оглеждам се, обръщам се към новия си шеф. Усмихвам се, махвам му. Джордж се обръща, по лицето му се изписва облекчение.

Леле! Няма и пет минути, а вътрешната ми алармена система или вграденият ми сексометър се включи!

Минава два след полунощ - давам си сметка, че повече от два часа съм разговаряла на терасата с шефа си.

- Трябва да потърся приятелките си. – обяснявам му. Той прокарва пръст по ръба на празната чаша от коктейл с водка.

- Тръгнаха си преди около час - махнаха, за да покажат, че си отиват. Блондинката вдигна палец да ме окуражи.

Вдигам вежда:

- Нима?

- Мислиш ли, че ще те излъжа? - Той също вдига вежда, подражавайки на моя жест.

Ммм, наистина ли лъже? Ама че тъп въпрос! Разбира се, че ме премята. Мъжете са готови да пуснат най-опасните лъжи, само и само да избегнат гнева на жените и скандалите.

Оставям чашата:

- Не знам. Ще ме излъжеш ли?

- Не и теб.

Вече си падам по него.

Трябваше да кажа “не”. Не на кафето. На гевречетата. На питиетата. Не на танцуването. Не на секса. Обаче не го казах.

Господи, беше толкова невероятнаооо!

Събуждам се с угризения на съвестта. Лежа гола до президента на компанията, в която работя! Исусе! Какво съм направила? Отмествам от бедрото си ръката на Дейвид, безшумно се измъквам от леглото. Отивам в банята, включвам осветлението.

Главоболие! Имам страхотно главоболие. Вдигам слушалката на телефона, монтиран на стената до тоалетната, намирам номера на Джош; докато чакам да се обади, избърсвам размазания си грим. От сърце се надявам той да ми се притече на помощ, да провери дали теренът е

чист, за да се върна в стаята си. Само че приятелят ми вече е излязъл.

Главата ми се пръска от болка.

Надвене-натри навличам дрехите си, нахлупвам бейзболната шапка на Дейвид, измъквам се от стаята. Спирам на всеки завой на коридора, озъртам се, за да се уверя, че НИКОИ не наблюдава как изминавам пътя на позора.

Изгълтвам четири адвила, набързо си правя хидратираща маска, взимам душ, обличам се и отивам на среща с група хора, които не ми говорят и не ме поглеждат. Аз съм позор за компанията. Мамка му, къде е Джош? Джош е моят най-голям довереник, макар да е гей.

- Честито! С Дейвид вече сте герои от "Секс на живо" на телевизия НВО, по-специално от епизода "Да чукаш най-големия шеф по време на служебна конференция" - промърморва Джош и сяда до мен. - Добре, че не ме е грижа какво говорят хората. Освен това няма начин да ме уволнят, задето съм приятел с блудницата на компанията, тъй като съм защитен от кадифената завеса, тоест съм недосегаем. - Оглежда се. Присъстващите извърщат погледи. Една жена престорено му се усмихва, присвива очи. - Положението е катастрофално, Емили, но повече ме интересува друго - как беше той в леглото?

Усмихвам се блажено, той неволно се засмива.

- Струваше си! Струваше си да изтърпя всичко! От триста и два дни не са ме целували така. Изпитвах необходимост от хубава целувка. Чувствах се като момиче на абитуриентски бал, на което се е паднало да целуне кюортърбека. Обаче аз пропуснах абитуриентската вечер, затова целувки като тези ме устройват. И двамата сме пълнолетни - прошепвам разгорещено. Вбесена съм от внезапното им враждебно отношение. - Тези тук нямат ли си собствен живот? Защо не си гледат техните проблеми... Джош накланя глава:

- С подобно поведение няма да си спечелиш приятели. Жалко. Много жалко. Бъди мила с другите момченца и момиченца. - Вдига като за тост чашата си с портокалов сок към колежка от отдела по маркетинг, която най-безсрамно ме зяпа. Тя извърща очи. - Фактът, че Дейвид не е присъствал на съвещанието, насрочено за по-рано тази сутрин, само подбуди слуховете, че още е гол в леглото си и се тъпче с хапчета против махмурлук. - Джош се засмива на духовитата си забележка.

Сръгвам го с лакът:

- Изобщо не е смешно! На карта е заложен животът ми. Кариерата ми. А той може да е евентуалното ми гадже.

- Коте, не бъди такава хетеросексуална еснафка. Не всеки, с когото правиш секс, ще те заведе пред олтара. Освен това Дейвид преди малко отпътува обратно за Ел Ей със самолета на компанията под предлог, че е възникнал проблем при снимането на новия филм с Мег Райън. Хм, интересна поличба за сродна душа. Питам се как ще се справи с пищящите дечурлига.